Ο Θίο του Γκόλντεν

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

μυθιστόρημα

Allen Levi

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Θίο του Γκόλντεν**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Theo of Golden
Από τις εκδόσεις Simon & Schuster, Νέα Υόρκη 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Allen Levi
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λητώ Ανδρέου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρίστος Κυθρεώτης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: 99Designs
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σαβίνα Χριστοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Allen Levi, 2023
© Φωτογραφιών εξωφύλλου, Allen Levi & Garry Pound
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6833-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121 Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15 Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Allen Levi

Ο Θίο του Γκόλντεν

Μετάφραση: Λητώ Ανδρέου

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Στον Κάμπι Κάλμπερτσον,
ως δείγμα ευγνωμοσύνης για τη μακρά φιλία μας
αλλά κι ως υπενθύμιση, μεταξύ μας μόνο, της υπόσχεσής σου
ότι θα αγόραζες εκατό αντίτυπα του βιβλίου
αν σου το αφιέρωνα.
Μετρητά ή κάρτα, λοιπόν;

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Ξεφτισμένο φωτοστέφανο της Έλεν.
Χριστουγεννιάτικα παπούτσια της Λαμίσα Γ.
Μπουκαλάκι χαπιών του Μπόμπο.
Ευρεθέν φτερό της άφαντης κίσσας.
Ουρανός του Οκτωβρίου πάνω από τον Όξμποου.
Θαλασσογραφία στο Μπίσκοπο.
Τα μπλε του Γκόλντεν ήταν άφθονα εκείνη τη χρονιά».

Από διαφημιστικό φυλλάδιο για έκθεση
ζωγραφικής στην Γκαλερί Ζίλα.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Θίο έζησε στο Γκόλντεν μόνο για έναν χρόνο, από άνοιξη έως άνοιξη. Κατέφτασε εκεί ακριβώς πριν απ' το Πάσχα, όταν η γειτονιά του Μπάουερι και η Προμενάντ ήταν ένας ωκεανός από ανθάκια κρανιάς και αζαλέες. Όταν η γύρη είχε επικαθίσει πάνω σε κάθε εκτεθειμένη επιφάνεια της πόλης, σαν λεμονί πατίνα.

Με τον καιρό, οι φίλοι του θα μάθαιναν ότι ο Θίο αγαπούσε πολύ τα ποτάμια. Είτε επρόκειτο για τον ποταμό Ντούρο της παιδικής του ηλικίας, τον Σηκουάνα της ένδοξης νιότης του, τον Χάντσον της συνταξιοδότησής του ή τους τόσους άλλους που έρεαν στις διάφορες πόλεις της ζωής του, ένα παραποτάμιο ένστικτο έμοιαζε να τον τραβάει προς το νερό που κινείται αενάως. Ίσως είχε να κάνει και με το γεγονός ότι μεγάλωσε σε μια ναυτική χώρα. Ίσως το ταξιδιάρικο πνεύμα του Μαγγελάνου να κυλάει στο αίμα κάθε γιου της Πορτογαλίας.

Όποιος κι αν ήταν ο λόγος, δε συνιστά έκπληξη το ότι επέλεξε να ζήσει δίπλα στον ποταμό Όξμποου για όσο ήταν στο Γκόλντεν. Από το πίσω παράθυρό του, με προσανατολισμό προς τη δύση, μπορούσε να τον βλέπει οποιαδήποτε

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ώρα της ημέρας. Βγαίνοντας από την πίσω μπαλκονόπορτα, μπορούσε να τον ακούει, κι ας ήταν στον τρίτο όροφο. Ή τουλάχιστον έτσι έλεγε. Όπου κι αν βρισκόταν, οποιαδήποτε στιγμή, με τα μάτια κλειστά, μπορούσε να τον νιώσει, να αισθανθεί την ακλόνητη αποφασιστικότητά του να φτάσει στον κόλπο, το φιδογυριστό ταξίδι του προς τον νότο, τη χαρούμενη πορεία του προς τον Ατλαντικό.

Μόνο έναν χρόνο. Όχι και πολύ μεγάλο διάστημα. Αρκετό όμως ώστε να δημιουργήσει ένα δικό του ρεύμα και να παρασύρει μαζί του και άλλους. Χωρίς να το καταλάβουν, ένα ολόκληρο κάδρο ανθρώπων –ο Άσερ, ο Τόνι, η Έλεν, ο Μπέιζιλ, και μια ντουζίνα άλλοι– παρασύρθηκαν από τον στρόβιλο με το όνομα Θίο.

Και βρέθηκαν να επιπλέουν.

Να αρμενίζουν.

Να συγκεντρώνουν μάζα και ορμή.

Να τρέχουν προς έναν ωκεανό για τον οποίο δε γνώριζαν παρά ελάχιστα τότε.

Και κοιτάζοντας πίσω, όλοι τους θα έλεγαν –εξυμνώντας εκείνον τον ηλικιωμένο άντρα από την Πορτογαλία με την τραγουδιστή φωνή και τη μόνιμη υπόνοια χαμόγελου στα χείλη– ότι «η καρδιά μας», για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Ευαγγελιστή, «η καρδιά μας έκαιγε μέσα μας».

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Την πρώτη του γεμάτη μέρα στο Γκόλντεν, ο Θίο ξύπνησε νωρίς, τράβηξε τις κουρτίνες στο δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου έμενε και κοίταξε έξω την αυγή του Νότου. Είχε φτάσει το προηγούμενο απόγευμα από το σπίτι του στη Νέα Υόρκη, όπου ο χειμώνας λυσσομανούσε με ένα μείγμα χιονιού και πάγου που είχε καθυστερήσει αξιοσημείωτα εκείνη τη χρονιά. Η πτήση προς Ατλάντα (με ιδιωτικό τζετ) και η διαδρομή στη συνέχεια νοτιότερα μέχρι το Γκόλντεν (με κλασική Λίνκολ που οδηγούσε σοφέρ) τον είχαν μεταφέρει σε έναν κόσμο ζεστασιάς, ολάνθιστο σε μυριάδες αποχρώσεις του πράσινου, του κίτρινου, του λιλά και του ροζ.

Τώρα, ξυπνώντας από έναν αναζωογονητικό βραδινό ύπνο, σηκώθηκε και στάθηκε μόλις λίγα εκατοστά από το παράθυρο, παίρνοντας βαθιά ανάσα, σαν να μπορούσε κάπως να εισπνεύσει τη φρεσκάδα του πρωινού μέσα από το τζάμι. Έμεινε να ατενίζει με θαυμασμό τις πρώτες πινελιές της άνοιξης.

Τα μάτια του περιπλανήθηκαν δυτικά προς τη φαρδιά, μαιανδρική ροή του ποταμού Όξμποου. Μια κορδέλα ομίχλης αιωρούνταν πάνω από την επιφάνεια του νερού.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Από τρεις ορόφους ψηλά και μέσα από το αχνό φως της χαραυγής, ο Θίο αναγνώρισε πολλά από τα τοπόσημα που είχε μελετήσει καθώς προετοιμαζόταν για το ταξίδι του: τους λιθόστρωτους δρόμους, το σιδηρουργείο, τις παλιές βαμβακαποθήκες, τις βελανιδιές που στέκουν εκεί από πριν από τον Εμφύλιο.

Ωστόσο, από τρεις ορόφους ψηλά δε θα μπορούσε ποτέ να ικανοποιήσει τη φιλοπερίεργη φύση του. Φόρεσε άνετα ρούχα, επιθεώρησε την όψη του στον καθρέφτη, ίσιωσε τον γιακά και το κασκόλ του, και έσβησε τα φώτα. Κρέμασε την καρτέλα «Μην ενοχλείτε» στο πόμολο της πόρτας και κατέβηκε τις σκάλες μέχρι το λόμπι του ξενοδοχείου. Χαιρέτησε τον ρεσεψιονίστ ανασηκώνοντας ελαφρά το καπέλο του και βγήκε έξω στην πρωινή δροσιά, ανυπομονώντας να περιπλανηθεί στους δρόμους προτού γεμίσουν πεζούς και αυτοκίνητα.

Εκτός από ένα καφέ και ένα ντάινερ, τα καταστήματα κατά μήκος της Μπρόντγουεϊ ήταν κλειστά. Ο Θίο είχε το πεζοδρόμιο σχεδόν εξ ολοκλήρου στη διάθεσή του καθώς ξεκίνησε να το διασχίζει.

Δεν είχε συγκεκριμένο προορισμό ή στόχο στο μυαλό του. Όποτε έβλεπε ένα αντικείμενο ή ένα θέαμα που του κινούσε το ενδιαφέρον –και ήταν άνθρωπος που ενδιαφερόταν πολύ εύκολα για το οτιδήποτε–, κοντοστεκόταν και το περιεργαζόταν ώσπου να ικανοποιήσει την περιέργειά του.

Του κέντρισε, για παράδειγμα, το ενδιαφέρον η διακοσμητική σιδηροκατασκευή στην πρόσοψη ενός γωνιακού κτιρίου. Ποιος την έφτιαξε; Πότε; Πώς;

Ενδιαφέρθηκε για τη σύνθεση των τούβλων του παλιού αλλά καλοδιατηρημένου κτιρίου που στέγαζε τώρα τη γραμματεία εγγραφών ενός κολεγίου.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Το ίδιο συνέβη και με την πλακέτα όπου αναγραφόταν η ιστορία της διαχωριστικής νησίδας της Μπρόντγουεϊ, που έφερε την ονομασία Προμενάντ. (Όπου κι αν βρισκόταν, όπου κι αν τον οδηγούσαν τα ταξίδια του, ο Θίο συνήθιζε να διαβάζει τις πινακίδες που ενημέρωναν για την ιστορία του εκάστοτε τοπόσημου, κάτι που ήταν σε θέση να κάνει με ευχέρεια σε πέντε γλώσσες.)

Ενδιαφέρθηκε για ένα γλυπτό –μοντέρνο με ρετρό αισθητική– που βρισκόταν κοντά στην είσοδο της πανεπιστημιακής νοσηλευτικής σχολής.

Ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για ένα πουλάκι που είχε κουρνιάσει σ' ένα παγκάκι στο πεζοδρόμιο και παρακαλούσε για μερικά ψίχουλα.

Ο Θίο κοντοστάθηκε, έσκυψε ελαφρά τον κορμό του με τα χέρια πλεγμένα πίσω από την πλάτη και ψιθύρισε στο πλασματάκι που εκλιπαρούσε για τροφή: «Συγγνώμη, φιλαράκο, δεν έχω τίποτα να σου δώσω σήμερα. Ίσως αύριο. Σταμάτα όμως να παραπονιέσαι. Να είσαι ευγνώμων που δε βρίσκεσαι στη Νέα Υόρκη αυτή τη στιγμή».

Σήκωσε από το έδαφος ένα άδειο μπουκάλι μπίρα και το πέταξε σ' έναν κοντινό κάδο.

Σε κάποια φάση, έβγαλε από την τσέπη του έναν μικρό μεγεθυντικό φακό, μια λούπα, για να μελετήσει προσεκτικά ένα ανθάκι αζαλέας στους τόνους του μοβ.

Και ούτω καθεξής.

Με τόσες στάσεις από ενδιαφέρον και περιέργεια, σαν σημεία στίξης στην πορεία του, ήταν λες κι ο Θίο πήγαινε μπουσουλώντας αντί να περπατά. Ώσπου να διανύσει μόλις δύο τετράγωνα, η πρωινή κίνηση είχε πια σταθεροποιηθεί, τα πεζοδρόμια έσφυζαν από φοιτητές και εργαζόμενους

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

που βρίσκονταν καθ' οδόν προς τις δουλειές τους, ενώ οι θέσεις στάθμευσης εκατέρωθεν της Προμενάντ, κενές νωρίτερα, είχαν πλέον σχεδόν όλες καταληφθεί.

Αλλά δεν είχε κανέναν λόγο ανησυχίας.

Εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα, όπως και για το άμεσο μέλλον, ο Θίο δεν είχε καμία προθεσμία, καμία συνάντηση και καμία υποχρέωση. Ήταν ελεύθερος να απολαύσει την ανεμελιά της απεριόριστης ευελιξίας και της απόλυτης ανωνυμίας. Ήταν απλώς ένας τουρίστας.

Δε γνώριζε ψυχή σε αυτή την πόλη.

Ή μάλλον... ίσως μία.

Δεν ήταν ακόμα σίγουρος πόσο καιρό θα έμενε εκεί –εβδομάδες, μήνες, περισσότερο;–, αλλά μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα είχε αποκομίσει μια πολύ ικανοποιητική αίσθηση για το νέο προσωρινό του σπίτι.

Πρώτη εντύπωση: ένα πολύ ευχάριστο μέρος για να ζει κανείς – και με πολύ ταιριαστό όνομα.

Γκόλντεν. Χρυσό.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ολοκληρώνοντας τη βόλτα του κατά μήκος της Μπρόντγουεϊ, ο Θίο επέστρεψε στο μικρό καφέ από το οποίο είχε περάσει νωρίτερα εκείνο το πρωί. Η ευωδιά της καφεΐνης αιωρούνταν σαν αρωματισμένο σύννεφο (και λειτουργούσε ως εξαιρετικά αποτελεσματική διαφήμιση) στην είσοδο.

Σε ένα ζωγραφισμένο τζάμι δίπλα στην πόρτα, με χρυσά γράμματα σε μαύρο περίγραμμα, αναγραφόταν το όνομα του καταστήματος:

Το Δισκοπότηρο
Γωνία Λάιτ Στριτ και Μπρόντγουεϊ
Δευτέρα έως Πέμπτη, 6 π.μ. έως 10 μ.μ.
Παρασκευή και Σάββατο, 7 π.μ. έως 11 μ.μ.
Κυριακή, 8 π.μ. έως 6 μ.μ.

Μπαίνοντας μέσα, ο Θίο πήρε μια βαθιά ανάσα και σάρωσε με το βλέμμα τον χώρο.

Είτε όρθιοι είτε καθιστοί, είτε μόνοι είτε σε μικρές παρέες διαφόρων ηλικιών, εθνικοτήτων και ενδυμασιών, κά-

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

θε λογής άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι σε αυτό το μικρό καφέ, αποδεικνύοντας τη μαγνητική του έλξη.

΄Ενας νεαρός που έφευγε εκείνη τη στιγμή, με ένα τσέλο στην πλάτη κι έναν καφέ στο χέρι, κινήθηκε επιδέξια ανάμεσα στα τραπέζια και τους πελάτες που έμπαιναν στο μαγαζί, ψιθυρίζοντας περιστασιακά «με συγχωρείτε». Μια πλάγια ματιά του διασταυρώθηκε με το βλέμμα του Θίο, κι ύστερα ο νεαρός χαμογέλασε και έγνεψε, απευθύνοντας έναν χαιρετισμό. Μια τέτοια κίνηση ήταν ασυνήθιστη, ακόμα και ύποπτη στις μεγαλουπόλεις όπου είχε ζήσει ο Θίο το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, ωστόσο ανταπέδωσε την αβρότητα μ' ένα νεύμα κι ένα χαμόγελο, πριν πάει και σταθεί στη μικρή ουρά για τις παραγγελίες.

Είχε ένα προαίσθημα ότι θα γινόταν τακτικός πελάτης εκεί, και πράγματι αυτή η πρόβλεψη έμελλε να επαληθευτεί τον χρόνο που ο Θίο έζησε στο Γκόλντεν.

Μακάρι η γεύση του καφέ να είναι τόσο πλούσια όσο η ατμόσφαιρα εδώ, σκέφτηκε.

Το πιθανότερο, όμως, ήταν ότι θα επρόκειτο απλώς για ευσεβή πόθο.

Ο Θίο είχε συνηθίσει τους δυνατούς καφέδες της Ευρώπης – αμπατανάδο και καφέ πινγκάδο στη Λισαβόνα, καφέ κον λέτσε στη Μαδρίτη, εσπρέσο στην Μπολόνια, καφέ νουαζέτ στη Μασσαλία. Οι Ηνωμένες Πολιτείες τον είχαν προδώσει σε αυτόν τον τομέα, ακόμα και η Νέα Υόρκη, όπου για κάθε τέλεια κούπα που είχε απολαύσει είχε υπομείνει πρώτα μισή ντουζίνα απογοητεύσεις. Του είχαν πει πως οι απαιτήσεις του ήταν μάλλον υψηλές.

Ο ηλικιωμένος άντρας αντάλλαξε έναν χαιρετισμό με τον μπαρίστα πίσω από τον πάγκο, έδωσε την παραγγελία του,

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πήρε το ρόφημά του και πήγε και κάθισε σε μια κοντινή πολυθρόνα.

Εξεπλάγη ιδιαίτερα από την ποιότητα του εσπρέσο και έγνεψε επιδοκιμαστικά καθώς η γλώσσα του γευόταν την πρώτη γουλιά.

Περιεργάστηκε την αίθουσα γύρω του: τα πρόσωπα των θαμώνων, τις φωνές τους, πώς χαιρετούσαν ο ένας τον άλλο, τις χειρονομίες τους· τη φροντίδα με την οποία ο χαρωπός μπαρίστα έκανε τη δουλειά του· τη δραστηριότητα σε κάθε τραπέζι.

Πολύ σύντομα όμως, την προσοχή του τράβηξαν και απορρόφησαν ολοκληρωτικά οι πίνακες που κάλυπταν τους τοίχους του μαγαζιού.

Στον αριστερό, τον δεξιό αλλά και τον πίσω τοίχο κρέμονταν πορτρέτα, ενενήντα δύο συνολικά, σχεδιασμένα με μολύβι πάνω σε λευκό χαρτί και καδραρισμένα σε μαύρες κορνίζες τριών μεγεθών. Όλα τους είχαν γίνει προφανώς από τον ίδιο καλλιτέχνη. Και σαν να αντικατόπτριζε τους πελάτες που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο καφέ, η συλλογή συμπεριλάμβανε όλο το φάσμα της ανθρώπινης υπόστασης – κάθε ηλικία, κάθε φυλή, κάθε έκφραση. Πορτρέτα, πορτρέτα κι άλλα πορτρέτα.

Ακόμα κι από την απόσταση που τον χώριζε από εκείνα τα καδραρισμένα πρόσωπα, ο Θίο μπορούσε να διακρίνει τον πλούτο της λεπτομέρειας και της ευαισθησίας με τον οποίο είχαν αποδοθεί. Είχαν μια ποιότητα, μια ζωντάνια που σε έκανε σχεδόν να πιστέψεις ότι οι απεικονιζόμενοι δεν ήταν απλά διακοσμητικά στοιχεία στους τοίχους, αλλά παρατηρούσαν εκείνη τη στιγμή το Δισκοπότηρο.

Το μυαλό του άντρα άρχισε να πλάθει ένα ευφάνταστο

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

σενάριο: καθένα από τα ενενήντα δύο κάδρα είναι ένα παράθυρο. Κάθε πρόσωπο στα κάδρα στέκεται έξω από το κτίριο και διασκεδάζει κρυφοκοιτάζοντας τους πελάτες μέσα στο μαγαζί. Τη νύχτα, όταν το καφέ είναι κλειστό, τα πρόσωπα βγαίνουν από τις κορνίζες τους, μπαίνουν στο μαγαζί, φτιάχνουν παρέες και συζητούν ποιους και τι είδαν ή κρυφάκουσαν εκείνη τη μέρα, μοιράζονται ιστορίες και επιστρέφουν στη βάση τους με το άνοιγμα του καφέ.

Αυτή η παιχνιδιάρικη, αν όχι ολότελα γελοία σκέψη έκανε τον Θίο να χαμογελάσει. Του περνούσαν συχνά κάτι τέτοιες ιδέες από το μυαλό.

Είχε τη φαντασία ποιητή.

Όμως είχε τα μάτια και το μυαλό ενός γνώστη. Παρότι του κέντριζαν εύκολα το ενδιαφέρον πολλά πράγματα, μόνο για λίγα ενδιαφερόταν βαθιά. Και τα πορτρέτα ανήκαν σε αυτή την κατηγορία.

Έτσι λοιπόν, αν και ήθελε πάρα πολύ να μελετήσει αργά και προσεκτικά το καθένα από αυτά τα ενενήντα δύο πορτρέτα, αποφάσισε να το αναβάλει για μια πιο κατάλληλη στιγμή, όταν το καφέ θα είχε λιγότερο κόσμο.

Προς το παρόν, θα απολάμβανε απλώς τον εσπρέσο του, με μικρές, μελετημένες γουλιές. Δε θα μπορούσε, άλλωστε, να το κάνει με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, αφού κάτι τέτοιο θα συνιστούσε, στο μυαλό του Θίο, μέγιστη ασέβεια προς την τέχνη του μπαρίστα. Μόλις τελείωσε τον καφέ, πήρε το καπέλο του, κατευθύνθηκε με αργό βήμα προς την έξοδο του μαγαζιού, ρίχνοντας ματιές αριστερά δεξιά, κι επέστρεψε στο ξενοδοχείο.

Αργότερα εκείνο το απόγευμα, ύστερα από το μεσημεριανό γεύμα κι έναν υπνάκο, ο Θίο περπάτησε μέχρι το ποτάμι,

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

σεργιάνισε ένα κομμάτι ασφαλτοστρωμένου πεζόδρομου με κατεύθυνση από νότο προς βορρά, κάθισε με τον ήλιο στο πρόσωπο για τρία τέταρτα της ώρας κι έπειτα κατευθύνθηκε πάλι προς το καφέ. Εκτός από κάποια λίγα τραπέζια στα οποία κάθονταν φοιτητές, το μέρος ήταν σχεδόν άδειο.

Δεν υπήρχε ουρά όταν ο Θίο πλησίασε για να δώσει την παραγγελία του.

«Καλώς μας ήλθατε πάλι», είπε ο μπαρίστα. «Δύο φορές σε μία μέρα».

Ο Θίο εντυπωσιάστηκε που ο άντρας τον θυμήθηκε, δεδομένου και του αριθμού των πελατών που είχαν περάσει από το μαγαζί κατά την ώρα αιχμής νωρίτερα εκείνη τη μέρα.

«Αγαπητέ μου φίλε, ο εσπρέσο που μου ετοιμάσατε το πρωί ήταν εξαιρετικός. Μπράβο σας και σας ευχαριστώ. Απολύτως *je ne sais quoi*. Επέστρεψα για το *encore*».

Ο νεαρός άντρας γέλασε. Δεν άκουγε συχνά γαλλικά στο Δισκοπότηρο. «Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε. Θα βάλω στόχο να κάνω αυτόν εδώ ακόμα καλύτερο. Αν δεν είναι ακριβώς έτσι όπως πρέπει, παρακαλώ να μου το πείτε. Με λένε Σεπ. Κι εσείς είστε ο;...»

Ο Σεπ άπλωσε το χέρι πάνω από τον πάγκο για χειραψία. Ο γέρος άντρας τού το έσφιξε και με τα δυο δικά του. «Οι φίλοι μου με φωνάζουν Θίο. Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω».

Ο Σεπ παρατήρησε την προσεκτική άρθρωση και την ξενική προφορά στην ομιλία του ηλικιωμένου άντρα.

«Κι εγώ χαίρομαι που σας γνωρίζω. Τι σας φέρνει στο Γκόλντεν;»

«Έχω έρθει για δουλειά. Αυτή τη στιγμή, όμως, ενδιαφέρομαι πολύ για τα συγκεκριμένα πορτρέτα». Ο Θίο έγνεψε προς τους τοίχους. «Τα πρόσεξα το πρωί και τώρα επέστρε-

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ψα για να τα κοιτάξω πιο προσεκτικά. Μπορείτε να μου μιλήσετε γι' αυτά;»

Στο μεταξύ, μια παρέα τεσσάρων γυναικών είχε μπει στο καφέ και είχε σχηματίσει ουρά πίσω από τον Θίο.

«Με μεγάλη μου χαρά, κύριε Θίο, στο διάλειμμά μου. Δείτε όμως αυτό για ζέσταμα. Μπορεί να απαντήσει κάποια από τα ερωτήματά σας. Και θέλω να μου πείτε κι εσείς δυο λόγια για εσάς όταν βρούμε λίγο χρόνο».

Ο Σεπ έδωσε στον Θίο το τοπικό περιοδικό *The Gold Standard*. Στο εξώφυλλο υπήρχε μια φωτογραφία του μαγαζιού, τραβηγμένη στην είσοδο με υπερευρυγώνιο φακό, ώστε να διακρίνονται και οι τρεις τοίχοι –αριστερά, δεξιά και πίσω–, καθώς και τα περισσότερα πορτρέτα. Στο κέντρο της φωτογραφίας στεκόταν ο Σεπ μαζί με έναν λεπτό, ελαφρώς γκριζομάλλη άντρα, ντυμένο με τζιν, κοντομάνικο και τουίντ σακάκι. Η λεζάντα έγραφε: «Η Τέχνη του Δισκοπότηρου».

Ο Θίο άνοιξε το περιοδικό, ανέτρεξε στο σχετικό άρθρο και άρχισε να διαβάζει.

Ξεκίνησε ως μια πλάκα. Ως ένα «αν»

Ένα «θα το έκανες;»

Ένα «ίσως».

Ένα καφέ που θα είναι και γκαλερί τέχνης.

Κι όμως, σε αυτό ακριβώς έχει εξελιχτεί το Δισκοπότηρο, μια από τις πιο δημοφιλείς επιχειρήσεις του κέντρου της πόλης, τους τελευταίους μήνες. Βρίσκεται στη συμβολή της Λάιτ Στριτ και της Μπρόντγουεϊ και το διευθύνουν ο Σεπ και η Άντι Κάρλαϊλ, οι οποίοι είναι και οι ιδιοκτήτες, γέννημα θρέμμα κι οι δυο του Γκόλντεν.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Αγόρασαν το τριώροφο ακατοίκητο κτίριο την εποχή που μόλις ξεκινούσε η αναγέννηση του κέντρου, και σχεδόν επί έναν χρόνο αφιέρωναν τα Σαββατοκύριακα και τον ελεύθερο χρόνο τους στην ανακαίνιση του ισογείου. Όταν το κτίριο επιτέλους ολοκληρώθηκε, παραιτήθηκαν από τις δουλειές τους στην τράπεζα, μαθήτευσαν σε ένα εκλεπτυσμένο καφέ στην Ατλάντα για δύο μήνες, ώστε να μάθουν την τέχνη του καφέ, και στο τέλος άνοιξαν τις πόρτες τους στις υψηλές πωλήσεις και τις πεντάστερες κριτικές. Το Δισκοπότηρο προσφέρει μια περιορισμένη εκλεκτή ποικιλία ροφημάτων και ελαφριών αρτοσκευασμάτων.

Από την έναρξη της λειτουργίας του, το καφέ έχει αποκτήσει ένα πιστό πελατολόγιο που το έχει καταστήσει μια ιδιαίτερα επικερδή επιχείρηση. Η τοποθεσία του –μόλις δύο τετράγωνα από χώρους εκδηλώσεων, εστιατόρια, καταστήματα λιανικής, από το δικαστήριο, καθώς και από τη Σχολή Καλών Τεχνών και Σχεδιασμού του Πανεπιστημίου του Γκόλντεν– παρέχει στο Δισκοπότηρο μια σταθερή ροή πελατών. Οποιαδήποτε ώρα της ημέρας κι αν το επισκεφτείτε, θα πετύχετε μια μεγάλη ποικιλομορφία προσώπων ανάμεσα στους θαμώνες.

Πολλά από αυτά τα πρόσωπα δεν εγκαταλείπουν ποτέ τον χώρο!

Το Δισκοπότηρο απέχει μόλις μερικούς δρόμους από την οικία και το ατελιέ του Άσερ Γκλίσεν, ο οποίος είναι επίσης γέννημα θρέμμα του Γκόλντεν και ένας από τους πιο επιφανείς καλλιτέχνες του. Στην πορεία της καριέρας του, έχει διδάξει ιδιωτικά μαθήματα, έχει διατελέσει έφορος του Κέντρου Τεχνών Μπρέντλοου, έχει εικονογραφήσει πλήθος διαφημιστικών και περιοδικών και έχει καθιερωθεί ως μετρ της προσωπογραφίας.

Όταν άνοιξε το καφέ, ο Γκλίσεν ήταν ένας από τους πρώτους του πελάτες. Ισχυρίζεται ότι ξόδεψε για καφέ ένα αξιοσέβαστο

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ποσό από τις συνταξιοδοτικές αποταμιεύσεις του μέσα σε μόλις λίγους μήνες από το άνοιγμα του καταστήματος.

Πριν από έναν χρόνο, το Δισκοπότηρο προσκάλεσε τον Γκλίσεν να εκθέσει εκεί κάποια από τα έργα του. Εκείνος δέχτηκε με ενθουσιασμό και «απογείωσε» την ιδέα.

Ο Σεπ εξηγεί: «Ο Άσερ είπε ότι κάτι είχε στο μυαλό του, αλλά δεν ήθελε να μας πει ακριβώς τι ήταν αυτό. Περίπου έναν μήνα αργότερα, εμφανίστηκε με μισή ντουζίνα πορτρέτα κάποιων εκ των τακτικών μας πελατών. Μείναμε άναυδοι. Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα, κι η συνέχεια ήταν απίστευτη. Ο κόσμος τα λατρεύει. Κάποιοι έρχονται μόνο και μόνο για να δουν τα πορτρέτα. Είμαστε πάρα πολύ περήφανοι που τα φιλοξενούμε εδώ».

Αυτή τη στιγμή εκτίθενται ενενήντα δύο πορτρέτα. Όλα είναι προς πώληση. Μόλις πωλείται κάποιο, τη θέση του παίρνει ένα άλλο.

Ο Γκλίσεν αναφέρεται στο Δισκοπότηρο με διθυραμβικά λόγια: «Το Δισκοπότηρο έχει καθιερωθεί ως θεσμός εδώ πέρα, είναι ένα πραγματικό χωνευτήρι διαφορετικότητας. Αυτό ακριβώς το στοιχείο έχω προσπαθήσει να αποτυπώσω στα πορτρέτα. Η μητέρα μου, η οποία ήταν ζωγράφος, μου έλεγε ότι κάθε πρόσωπο είναι μια ιστορία. Νομίζω πως είχε δίκιο. Τα σχέδια αυτά αποτελούν, τρόπον τινά, μια γειτονιά. Η προσπάθεια να τα ενώσουμε όλα μαζί έγινε με πολλή αγάπη και μεράκι. Είμαι ιδιαίτερα ευγνώμων στην Άντι και τον Σεπ που τους χάρισαν ένα σπίτι».

Τον Γκλίσεν τον πετυχαίνει κανείς συχνά στο Δισκοπότηρο ή και αλλού στο κέντρο της πόλης, με τη φωτογραφική του μηχανή ανά χείρας, να φωτογραφίζει υλικό για τα έργα του. Αν βρίσκεστε στο καφέ, μπορεί και να σας ζητήσει να κοιτάξετε προς

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

το μέρος του. Έπειτα μην εκπλαγείτε αν δείτε το πορτρέτο σας να γίνεται μέρος της γκαλερί του καφέ Δισκοπότηρο.

Κι άλλοι πελάτες μπήκαν στο μαγαζί. Όσο ο Σεπ ετοίμαζε τα ροφήματά τους, ο Θίο ξαναδιάβασε το άρθρο, έπειτα σηκώθηκε από την καρέκλα του και κατευθύνθηκε προς το πίσω μέρος της αίθουσας.

Δώδεκα πορτρέτα, τρεις σειρές των τεσσάρων, κρέμονταν προσεκτικά ευθυγραμμισμένα στον πίσω τοίχο. Ήταν όλα πορτρέτα μπούστου. Ο Θίο έβγαλε ένα ζευγάρι γυαλιά με συρμάτινο σκελετό από την τσέπη του, πέρασε τους βραχίονές τους πίσω από τα αυτιά του, έπλεξε τα χέρια του πίσω από την πλάτη και άρχισε να μελετά τους πίνακες από απόσταση περίπου ενός μέτρου. Τη μια στιγμή έσκυβε το κεφάλι για να κοιτάζει πάνω από τα γυαλιά του, την άλλη το έγερνε πίσω ώστε να βλέπει μέσα από τους φακούς που ισορροπούσαν στην άκρη της μύτης του. Ακόμα κι ένας ιστορικός τέχνης στο Λούβρο δε θα επιδείκνυε τέτοια αφοσίωση, ούτε θα μαγευόταν σε τέτοιο βαθμό από τα αριστουργήματα που κρέμονται στους τοίχους του σπουδαίου εκείνου μουσείου όσο γοητεύτηκε ο Θίο από τα πορτρέτα στο Δισκοπότηρο.

Ήρθε πιο κοντά, κάπου τριάντα εκατοστά από τον τοίχο, και μελέτησε εξονυχιστικά το κάθε σχέδιο, μέχρι την πιο περίτεχνη μολυβιά. Είχε χάσει εντελώς την αίσθηση του χρόνου και των όσων συνέβαιναν γύρω του στο καφέ.

Όταν ο Σεπ τελείωσε με όλες τις παραγγελίες, εντόπισε τον Θίο στην άλλη άκρη της αίθουσας, αλλά προτίμησε να μην τον ενοχλήσει. Χαιρόταν που τα έργα είχαν απορροφήσει τόσο πολύ τον γεράκο, όμως αναρωτιόταν κιόλας ποιος

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

λόγος μπορεί να κρυβόταν πίσω από το τόσο έντονο ενδιαφέρον του.

Από μικρό αγόρι ακόμα, τον Θίο τον συνάρπαζαν οι λεπτές γραμμές και τα περίπλοκα μοτίβα. Είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της παιδικής του ηλικίας κοιτάζοντας μέσα από έναν μεγεθυντικό φακό φτερά, φύλλα και έντομα στους αμπελώνες γύρω από το σπίτι του. Τον μάγευαν οι ιστοί που ύφαιναν οι αράχνες, τα φτερά της λιβελούλας και το κάτω μέρος του καπέλου των μανιταριών. Έκανε συλλογή γραμματοσήμων κι έμεινε έκθαμβος την πρώτη φορά που είδε τα γραμμικά σχέδια και τα σκίτσα του Ντα Βίντσι. Ως νεαρός ενήλικας αλλά και αργότερα στη ζωή του, συνήθιζε να έχει πάντα μια λούπα στην τσέπη του –δώρο από έναν δάσκαλό του– ώστε να παρατηρεί μικρά αντικείμενα και λεπτομέρειες που δεν ήταν ορατές διά γυμνού οφθαλμού. Για κάποιον σαν τον Θίο, οι προσωπογραφίες που κρέμονταν στους τοίχους του Δισκοπότηρου ήταν αμύθητα πλούτη, ένας κρυμμένος θησαυρός, μια οπτική πανδαισία.

Σε κάθε κάδρο, ο Θίο έσκυβε μπροστά και υποκλινόταν, απόλυτα καθηλωμένος από αυτό που αντίκριζε.

Κινήθηκε προς το μπροστινό μέρος του καταστήματος, συνεχίζοντας παράλληλα την προσεκτική παρατήρηση των έργων, μία φορά μάλιστα ακριβώς πάνω από τα κεφάλια των πελατών που κάθονταν σε ένα τραπέζι κολλητά στον τοίχο. Τους ζήτησε συγγνώμη, όμως δεν άλλαξε την πορεία του.

Για τον Θίο, κάθε πρόσωπο αποκάλυπτε μια ψυχική διάθεση που υπαινισσόταν μια ιστορία και έθετε ένα ερώτημα.

Για ποιο πράγμα ανησυχεί, άραγε, τόσο πολύ αυτός ο άντρας;

Γιατί είναι τόσο ντροπαλή αυτή η κοπέλα;

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πώς θα περιέγραφα την έκφραση στο πρόσωπο αυτού του παιδιού;

Και, Θεέ μου, πώς καταφέρνει ο καλλιτέχνης να αποδίδει το κάθε πορτρέτο τόσο πειστικά ξανά και ξανά;

Καθώς μελετούσε τα εκθέματα, ο Θίο άρχισε να παραξενεύεται, ακόμα και να προβληματίζεται, που τόσα από τα πορτρέτα ήταν ακόμα διαθέσιμα προς αγορά. Σάστισε μόλις είδε τις τιμές τους. *Μόνο 125 δολάρια για αυτό εδώ; Μόνο 200 δολάρια; Αξίζουν πολύ παραπάνω.* Πώς είναι δυνατόν, αναρωτήθηκε, ενενήντα δύο πορτρέτα αυτής της ποιότητας, σε τέτοιες τιμές, να παραμένουν απούλητα;

Στάθηκε λίγο περισσότερο μπροστά στο πορτρέτο μιας νεαρής γυναίκας με λεπτά χαρακτηριστικά, αγέλαστη έκφραση και μάτια που του αντιγύριζαν το βλέμμα. Είχαν κάτι τρομακτικά οικείο. *Είναι δυνατόν να;...*

Μετά την κοπέλα, έστρεψε την προσοχή του σε ένα κάδρο στα δεξιά, στο πρόσωπο ενός νεαρού άντρα ο οποίος δεν κοίταζε τον καλλιτέχνη, αλλά κάτι έξω από το κάδρο. Τι να έκρυβαν εκείνα τα ανήσυχα μάτια; Φόβο; Καχυποψία; Περιφρόνηση; Ό,τι κι αν ήταν, ο άντρας έδειχνε να μην αισθάνεται άνετα μπροστά στον φακό. Φορούσε σκούφο και είχε σηκωμένο τον γιακά, κάτι που υποδείκνυε ότι πρέπει να έκανε κρύο.

Ο Θίο μελετούσε τα πορτρέτα για σχεδόν μία ώρα όταν ήρθε επιτέλους και τον βρήκε ο Σεπ.

«Είναι το κάτι άλλο, έτσι;»

Ο Σεπ σκούπιζε τα δάχτυλά του σε μια πετσέτα για τα χέρια. Έγνεψε προς το πορτρέτο που κρεμόταν μπροστά στον Θίο, εκείνο του νεαρού με το ανήσυχο βλέμμα.

«Αυτός ο τυπάκος έχει ζήσει πολύ δύσκολα πράγματα.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Το κοριτσάκι του τραυματίστηκε πολύ άσχημα σε τροχαίο πριν από κάμποσα χρόνια. Η μητέρα σκοτώθηκε. Δεν έρχεται πολύ συχνά εδώ, αλλά συνήθως παραγγέλνει έναν καφέ φίλτρου, απλώς δε θέλει γεμάτο μέχρι πάνω την κούπα, ώστε να μπορεί να προσθέσει γάλα. Δε νομίζω πως ξέρει ότι βρίσκεται εδώ το πορτρέτο του».

Ο Θίο έγνεψε και στράφηκε στον Σεπ.

«Τους γνωρίζετε όλους αυτούς τους ανθρώπους που απεικονίζουν οι πίνακες;»

«Γνωρίζω τους περισσότερους, έστω λίγο. Κάποιους τους γνωρίζω πολύ καλά. Κάποιους καθόλου. Ο καλλιτέχνης συνήθως γράφει τα ονόματά τους με μικρά γράμματα στο πίσω μέρος του κάδρου, ώστε να μπορώ να ξέρω ποιοι είναι αν χρειαστεί ποτέ για κάποιο λόγο. Όμως, κύριε Θίο, προτού μιλήσουμε γι' αυτούς, πείτε μου, σας παρακαλώ, λίγα λόγια για εσάς. Ποια είναι η ιστορία σας; Είπατε ότι είστε καινούργιος στην πόλη. Τι σας φέρνει εδώ; Από πού έρχεστε;»

Ο Θίο αντιπαρήλθε τις ερωτήσεις με μια χειρονομία κι έδωσε μια σύντομη απάντηση.

«Έχω ζήσει σε πολλά μέρη. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στον νότο της Πορτογαλίας, αλλά έχω μείνει πολλά χρόνια στη Νέα Υόρκη. Έχω ακόμα σπίτι εκεί, όμως έχω έρθει εδώ για κάποιες δουλειές, οπότε το μέρος μου αυτή τη στιγμή είναι το Γκόλντεν. Βρίσκομαι εδώ μόλις μία μέρα κι έχω ήδη αγαπήσει πολύ την πόλη σας. Και, κύριε Σεπ, μου αρέσει ιδιαίτερα το μαγαζί σας».

Φυσικά η ευγενικά αόριστη απάντηση δεν αποκάλυπτε την ιστορία που ήλπιζε να μάθει ο Σεπ, ωστόσο εκείνος δεν πίεσε για περαιτέρω λεπτομέρειες. Ίσως η πιο πλήρης εκδοχή να ξεδιπλωνόταν εν καιρώ.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Σας παρακαλώ, λέγετέ με απλώς Σεπ. Έτσι με φωνάζουν οι φίλοι μου. Χωρίς το "κύριε"».

«Βεβαίως, σ' ευχαριστώ. Κι εσύ, σε παρακαλώ, λέγε με Θίο. Και μια και μιλάμε για ονόματα, πώς και ονόμασες το καφέ "Δισκοπότηρο";»

Τώρα ήταν σειρά του Σεπ να υπεκφύγει. «Ακουγόταν ωραίο. Μια μέρα θα σου πω και ολόκληρη την ιστορία. Διάβασες το άρθρο για τα πορτρέτα;»

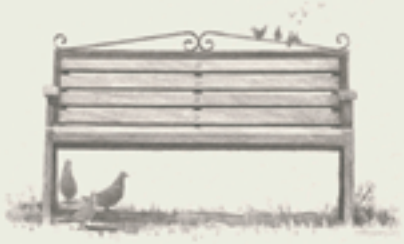
Ο Θίο έγνεψε καταφατικά. «Ναι, σ' ευχαριστώ. Πολύ ενδιαφέρον». Έδωσε το περιοδικό πίσω στον Σεπ.

«Κύριε Σεπ –με συγχωρείς, Σεπ–, ένα πράγμα δεν καταλαβαίνω. Γιατί δεν αγοράζει ο κόσμος αυτά τα πορτρέτα;»

Ο Σεπ έκανε έναν μορφασμό, έπειτα κούνησε το κεφάλι αριστερά δεξιά μερικές φορές, αναζητώντας μια καλή απάντηση. «Και για μένα είναι ένα μυστήριο αυτό, Θίο. Ξέρω ότι ο Άσερ είναι ήδη πολύ απασχολημένος και το πιθανότερο είναι ότι δε χρειάζεται κι άλλη δουλειά, όμως ήλπιζα ότι θα απέφερε κάτι όλο αυτό για εκείνον. Μέχρι στιγμής, δεν έχει συμβεί κάτι τέτοιο. Όχι ακόμα. Πουλήσαμε αρκετούς πέρσι τα Χριστούγεννα, αλλά ακόμα περιμένω το μεγάλο μπαμ. Θέλω να πιστεύω ότι σύντομα ο κόσμος θα συνειδητοποιήσει τι θησαυρός είναι αυτά τα έργα. Ο Άσερ έκανε και το πορτρέτο της Άντι –της γυναίκας μου, της Άντελιν– και είναι από τα πιο πολύτιμα πράγματα που κατέχω. Αν έπιανε ποτέ φωτιά το σπίτι μου, θα ήταν ανάμεσα στα πρώτα πράγματα που θα φρόντιζα να σώσω φεύγοντας». Ο Σεπ δίστασε για μια στιγμή. «Μας αρέσει πολύ που τα έχουμε να κρέμονται εδώ, όμως μακάρι να ερχόταν κάποιος και να τα αγόραζε όλα».

Τα μάτια του Θίο άνοιξαν λίγο παραπάνω.

© Allen Levi, 2023 /© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ένα ανοιξιάτικο πρωινό, ένας ηλικιωμένος άγνωστος φτάνει στη μικρή πόλη Γκόλντεν, στον αμερικανικό Νότο. Κανείς δεν ξέρει από πού έρχεται, γιατί βρίσκεται εκεί ή τι αναζητά. Το όνομά του είναι Θίο και δείχνει να κουβαλά περισσότερα μυστικά παρά απαντήσεις.

Στο μικρό συνοικιακό καφέ της πόλης, την προσοχή του τραβούν ενενήντα δύο πορτρέτα που καλύπτουν τους τοίχους. Είναι οι κάτοικοι του Γκόλντεν, ζωγραφισμένοι με μολύβι από έναν ντόπιο καλλιτέχνη. Χωρίς να δώσει καμία εξήγηση, αποφασίζει να αγοράσει ένα προς ένα τα πορτρέτα και να τα επιστρέψει στους ανθρώπους που απεικονίζουν.

Θέλει μόνο μία χάρη: να του αφηγηθούν την ιστορία της ζωής τους. Κανείς δεν καταλαβαίνει γιατί. Κι όμως, όσο οι κάτοικοι του Γκόλντεν ανοίγουν την καρδιά τους σ' έναν άγνωστο, κάτι μέσα τους αρχίζει να αλλάζει.

Ένα βαθιά ανθρώπινο μυθιστόρημα που συγκίνησε και μάγεψε εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6833-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32587